

Debat d'Investidura del Cap de Govern

**discurs-programa del candidat de Demòcrates
per Andorra, Sr Antoni Martí Petit**

31 de març del 2015

Molt Il·lustres Senyors Síndics,

Molt Il·lustres Senyores Conselleres i Senyors Consellers Generals,

És per a mi un honor i un orgull poder presentar-me avui davant d'aquesta Cambra per sotmetre la meva investidura com a Cap de Govern del Principat d'Andorra. Ho faig compromès amb el projecte polític que hem estat desplegant els últims quatre anys, conscient de l'alta responsabilitat que suposa, i confiat en el futur d'aquesta terra i la seva gent.

Fa cinc setmanes, a les urnes, les andorranes i els andorrans van revalidar la confiança en la majoria parlamentària, en el Govern i en el projecte de Demòcrates per Andorra. L'opció política que tinc l'honor d'encapçalar ha obtingut la majoria absoluta d'aquesta Cambra. Però hem de veure les coses tal com són: El mandat de les urnes ha estat aquesta vegada més plural, més divers i menys rotund que fa quatre anys. Negar això seria negar la pluralitat que ha volgut la societat andorrana.

El projecte de construir una nova Andorra –i dic bé una nova Andorra, que conservi les moltes coses bones que tenia l'anterior- per a les futures generacions ha estat avalat pels electors. No només per la victòria de Demòcrates per Andorra, sinó també pels resultats de les altres tres forces polítiques presents al Consell General: Perquè tots nosaltres coincidim en aspectes fonamentals com la transformació del model de creixement econòmic o la necessitat d'assolir un acord d'associació amb la Unió Europea que sigui beneficiós per a Andorra. És evident que –tot i coincidir en aquestes grans línies- podem discrepar en les concrecions i en els matisos, però en aquests moments em sembla més important destacar allò que ens uneix que no pas allò que ens separa.

És així com entenc el mandat de les urnes: Cal continuar endavant amb el projecte polític que vam posar en marxa fa quatre anys; i cal fer-ho atenent a una major pluralitat.

Per això el meu discurs programa d'avui tindrà un doble fil conductor: La determinació per continuar amb les reformes en marxa i la mà estesa per acordar les grans qüestions d'Estat.

Entenem –i així ho hem entès sempre- que hi ha qüestions de calat que no es poden aprovar amb el vot de la meitat més un dels membres d'aquesta Cambra. El marc de relació amb la Unió Europea, la definició del model d'Estat –i parlo de competències i transferències-, la política exterior o el futur de la seguretat social no es poden deixar en

mans del joc de majories i minories parlamentàries. En aquestes qüestions, la responsabilitat política i el sentit d'Estat exigeixen buscar consensos més amplis. Així ho vaig fer durant la passada legislatura i així ho seguiré fent ara si obtinc la confiança del Consell General. Avui més que mai ens esforçarem per un gran acord transversal al tomb de les principals línies d'acció de Govern.

Un consens que no sempre va ser possible; i segur que des de la majoria vam tenir la nostra part de responsabilitat. Ja ho assumeixo. Però el realment irresponsable hauria sigut no encarar les reformes necessàries i perdre'ns en discussions eternes. Buscarem sempre l'acord, però la voluntat de consens no ens privarà d'actuar amb determinació i responsabilitat.

La situació en la que Andorra està immersa des de fa unes setmanes demostra –ara més que mai- la vital importància de tenir un Govern que actuï de manera ferma, decidida i responsable.

Permetin-me ara que reconegui la feina feta per aquest Govern en funcions, de tots i cadascun dels seus ministres. I parlo de la feina feta durant les últimes setmanes. Els esdeveniments han volgut que no hagi pogut acomiadar-me del Govern com m'hauria agradat: amb una declaració pública i fent balanç de la feina feta i agraint sincerament l'altíssima dedicació de tots els ministres amb els quals he tingut l'honor de treballar. Així doncs, faig arribar el meu agraïment a tots i cadascun d'ells, especialment a aquells que no repetiran en el càrrec per la gran feina que també han fet durant aquests últims quatre anys.

Deia que els fets de les últimes setmanes demostren la importància de tenir un Govern capaç de prendre decisions amb determinació i responsabilitat. I demostren també que -malgrat haver guanyat les eleccions amb majoria absoluta- en les qüestions d'Estat nosaltres no estalviarem esforços per aconseguir la unitat de totes les forces polítiques. Des del primer moment en què va començar la crisi arran de la nota de les autoritats dels Estats Units sobre Banca Privada d'Andorra, des del Govern en funcions hem estat en contacte permanent amb els representants electes dels grups de l'oposició. I hem fet tots els possibles per consensuar un full de ruta per superar aquesta situació, d'una gravetat i complexitat sense precedents al nostre país. No cal que ens enganyem.

En la sessió de dijous, d'aquí a dos dies, es votarà un projecte de llei que ha de ser una peça clau per desencallar la situació de crisi actual. Però –siguem realistes- la sotragada

que suposa l'afar BPA condicionarà bona part de la legislatura que comença. En sóc plenament conscient; no ser-ne conscient seria avui una gran irresponsabilitat.

Durant la campanya electoral, des de Demòcrates per Andorra vam insistir en la idea que la profunda crisi econòmica que ha marcat els últims 7 anys començava a quedar enrere. En efecte, les dades ens permetien un optimisme moderat: El nombre de turistes havia tornat a créixer de manera significativa a partir de la temporada 2012-2013, creixent l'any passat per sobre de la mitjana europea; el 2013 vam invertir la tendència negativa d'obertures de comerços; també el 2013 van tornar a créixer les importacions després de 7 anys de davallades consecutives; i, el més important de tot, des del juny del 2013 portem 22 mesos consecutius de reducció del nombre d'aturats; una reducció que s'ha combinat amb un augment del nombre d'assalariats, que va començar a créixer el gener del 2014 i que el passat desembre va registrar un augment interanual superior al 2%.

Però no he vingut aquí a defensar la idea que la reactivació econòmica ha començat; ja ho vaig fer durant la campanya i les dades ens avalen. He vingut aquí a dir que encara no coneixem l'impacte que la situació que estem vivint tindrà sobre la recuperació econòmica. Però en tindrà; d'això n'estem tots segurs. Perquè aquesta situació ens ha fet veure les nostres febleses.

Per superar-la, haurem de fer ressorgir amb més força les nostres fortaleces. Perquè aquesta situació ha tret el millor de nosaltres mateixos. Penso en els treballadors de BPA, que han seguit fent la seva feina en unes condicions complicades, patint una situació de la qual no en són responsables, i donant la millor imatge de professionalitat i vocació de servei. Penso també en les moltes persones que tenen dipositats els seus estalvis, les seves esperances i les seves seguretats a BPA i que s'han comportat amb un civisme exemplar, malgrat les mesures restrictives que ens vam veure obligats a adoptar de manera transitòria. I penso també en els membres del Govern en funcions –m'hi he referit anteriorment- i d'altres institucions de l'Estat, com l'INAF o la UIF, que han treballat amb una gran abnegació, responsabilitat i sentit d'Estat.

Temps hi haurà per a qui vulgui treure rèdits polítics d'aquesta situació. Temps hi haurà. Però crec que ara, més que mai, és el moment de la unitat.

Perquè a totes les persones que aquests dies han estat donant el millor d'elles mateixes els devem una solució consensuada d'aquesta crisi. A tots ells –i també a tots els andorrans- els devem una solució que no castigui els més febles. És evident que la crisi

desencadenada amb l'afer BPA tindrà efectes negatius sobre el dia a dia de tots els ciutadans; però farem tots els possibles perquè tingui la mínima repercussió en l'Andorra real, l'Andorra que treballa, s'esforça; l'Andorra amb talent que lluita cada dia per reinventar-se i per buscar un futur millor. L'Andorra que molts fora del nostre país no coneixen i que per això tants la critiquen. L'Andorra que aquests dies està donant el millor de si mateixa i que ara nosaltres –els representants del poble- no podem defraudar.

Després de l'afer BPA, la situació no és la mateixa. És força diferent a la de fa un mes, quan tot just acabàvem de celebrar les eleccions generals. És una situació que ens obligarà a prioritzar, a posar l'èmfasi –encara més- en l'avenç cap a una major transparència i cooperació en matèria financera i fiscal, i també a redoblar els esforços per transformar el nostre model de creixement econòmic. Perquè el camí traçat durant els últims anys –no només pel Govern sortint sinó també pels anteriors- és l'únic camí possible; és l'únic camí que farà justícia a aquesta Andorra que es lleva cada matí ben d'hora per treballar.

I avui demano als consellers que faran part de la Junta de Presidents que estudiïn la possibilitat de celebrar un debat d'orientació política la tardor vinent. Normalment, quan hi ha un debat d'investidura a la primavera es decideix no celebrar el debat d'orientació del mes de juny. Però entenc que aquest any serà necessari un debat d'orientació passat l'estiu. Perquè crec que aleshores serem capaços d'avaluar les conseqüències que aquest afer ha tingut per a la societat i l'economia.

En funció de quines hagin estat les conseqüències caldrà forjar nous consensos polítics; i ja dic ara que no tanco la porta a cap possibilitat; inclosa la possibilitat d'oferir a la resta de grups d'aquesta Cambra un Govern d'unitat nacional.

La situació ha canviat. Però l'essència del nostre projecte polític es manté. És més, avui encara és més evident que cal seguir avançant. Si algú encara creia que l'Andorra dels nostres fills podia ser la mateixa que hem conegut nosaltres, els fets de les últimes setmanes ho han acabat de desmentir. No sortirem d'aquesta situació mirant enrere. El passat només tornarà per recordar-nos els nostres errors; i per fer-nos veure que l'única manera de perseverar en els nostres encerts és continuar avançant.

Ara més que mai tenim el deure col·lectiu, el deure –no només com a consellers sinó com a ciutadans- de seguir avançant. El deure de transformar la nostra economia, de diversificar-la per no dependre únicament dels sectors tradicionals, de tenir un model fiscal homologat i competitiu, de disposar de mecanismes de supervisió i control encara més efectius, de buscar un bon acord amb la Unió Europea, de seguir modernitzant l'Estat i de demostrar que un país petit és també un país més eficient. Tenim el deure de donar suport als sectors tradicionals –sempre ho hem entès i ho hem fet així- i de no deixar ningú de banda. Perquè les crisis tenen noms i cognoms, de persones concretes que passen dificultats o que perden la feina. I en això també hem de demostrar –un cop més- la grandesa de ser un país petit. Un país petit en territori, però gran en valors i capaç d'unir-se davant l'adversitat.

Ara més que mai, hem de saber transformar els reptes en oportunitats. Dels maldecaps d'avui n'hem d'extreure les solucions per demà. I la situació actual –per dura i complexa que pugui ser- també representa una oportunitat per a Andorra: És l'ocasió de seguir avançant de manera decidida cap al canvi que aquest país necessita des de fa anys. És l'ocasió de posar-nos a treballar per evitar que es puguin repetir situacions com aquesta en el futur. I és l'ocasió de demostrar que ens en podem sortir, que Andorra és molt més que la imatge injusta d'un país opac; que fa anys que hem fet de la transparència la nostra bandera; que som un poble que ve de molt lluny, que se sent orgullós de la seva història i que té davant seu un gran futur.

Senyores consellers i senyors consellers,

Deia fa un moment que la situació viscuda amb l'afer BPA demostra –més que mai- la necessitat de continuar pel camí de l'obertura i la diversificació. Una economia poc diversificada presenta uns riscos massa grans. No cal ser un gran expert per saber-ho. Ho estem veient aquests dies: El sector financer representa un 18% del nostre producte interior brut. Quan d'aquest 18% en trontolla una cinquena part, tota l'economia se'n ressent.

Durant quatre anys des del Govern i la majoria parlamentària en aquesta Cambra advertíem del risc que suposava una economia poc diversificada del perill que també suposaven uns ingressos públics excessivament dependents d'uns pocs productes –principalment el tabac-; i també de la feblesa que representava que una empresa

parapública com Andorra Telecom basés bona part dels seus beneficis en un àrea, com és el *roaming*, que a llarg termini està condemnada a desaparèixer o a reduir-se molt. Un governant ha de saber anticipar-se als problemes.

Ho va dir fa uns mesos el senyor Gilbert Saboya, que ha estat i seguirà sent el ministre d'Afers Exteriors, si obtinc la confiança del Consell General: Andorra no pot viure al marge i del marge. Perquè viure al marge i del marge representa un risc enorme i una debilitat extrema. Precisament tot el que hem fet durant els últims quatre anys va en aquesta línia: una Andorra que competeix en un marc homologat. És l'Andorra que volen la majoria dels ciutadans. És l'Andorra en què creiem, no només nosaltres, sinó també altres Governos que ens van precedir.

Per això durant quatre anys hem parlat de la diversificació de l'economia, de la democratització de l'economia. Perquè aquest marge del qual fa anys molts en vivien, cada vegada és més estret i ja no dóna oportunitats als nostres ciutadans. I entenc que la situació actual ha reforçat l'aposta per la diversificació de l'economia. Perquè ara és més necessària que mai. I afers com el de la BPA no podem malmetre tots els esforços que aquest país ha fet durant tant temps. I ara és el deure de tots recuperar la bona reputació que mai ningú no hauria d'haver posat en dubte. Ho devem a la gent treballadora del nostre país; que són la immensa majoria.

Ara hem vist amb claredat que parlar de reactivació econòmica sense vincular-la a un canvi de model és un error. Pensar que n'hi haurà prou d'esperar que l'economia remunti o d'intentar ajudar amb paquets de mesures de reactivació –tots ells ben intencionats– és una estratègia equivocada. Era equivocada fa quatre anys i és equivocada ara. Perquè sense canvi de model, sense una aposta decidida per l'obertura i la diversificació, la reactivació no és més que un miratge. I els brots verds se'ls emporta una ventada del mes de març.

L'aposta per la diversificació ocupava un lloc central al nostre programa. I el continua ocupant avui; amb més èmfasi encara. Si el Consell General m'encomana la responsabilitat de governar, el meu equip i jo continuarem treballant per atreure inversió estrangera productiva, especialment en aquells àmbits en els quals Andorra té potencial de creixement: Com el sector de salut o el de les noves tecnologies. I ho farem com creiem que s'ha de fer: conjuntament amb el sector privat, amb els professionals i empresaris del país i amb aquells que estiguin interessats en invertir en Andorra. Amb

l'ajuda, també, de les empreses parapúbliques, com Fedat i Andorra Telecom, que han d'assumir un paper estratègic per ajudar a consolidar nous sectors d'activitat.

Tenim un model fiscal homologable i una economia oberta. Aprofitem-los; però aprofitem-los en benefici de tots. Hi hem esmerçat massa esforços per no aprofitar-los ara.

El motor del procés de diversificació ha de ser el Govern, és clar, però han de ser -sobretot- els ciutadans. I ja ho estem veient: gràcies al nou marc d'obertura econòmica i gràcies als clústers organitzats al si de la iniciativa Actua han sorgit diversos projectes conjunts entre emprenedors andorrans i emprenedors estrangers. Són els hotelers els que estan buscant associar-se amb professionals per potenciar el turisme de salut i benestar; o són joves emprenedors els que aposten per les noves tecnologies.

Evidentment, això no significa que ho confiem tot a la iniciativa privada. Perquè sabem que diversificar l'economia requereix esforços suplementaris. I entenem que el Govern també ha de donar suport a projecte innovadors, que aportin valor afegit i que ajudin a transformar el nostre model de creixement. És amb aquesta filosofia –entenc- que el Govern socialdemòcrata que ens va precedir va posar en marxa un programa de préstecs preferents. Un programa que nosaltres –la passada legislatura- vam modificar, després de detectar algunes mancances i amb l'objectiu de reduir el risc i augmentar la transparència en l'atorgament dels avals.

Creiem que ara cal anar més enllà. Perquè el programa de préstecs preferents –tot i ser ben intencionat- pot tenir conseqüències no gaire bones: Pot passar que l'Estat acabi assumint aquells riscos que el sector financer no està disposat a assumir; o –encara pitjor- que estaria disposat a assumir, però que no li cal assumir perquè ja hi ha l'aval de l'Estat. Per aquest motiu crearem un fons d'inversió, amb capital públic i privat i amb una gestió professional, que substitueixi l'actual programa de préstecs preferents. Un fons que doni suport a projectes innovadors i d'interès general, però que mantingui el rigor i la professionalitat.

La legislatura precedent va ser, sobretot, la legislatura de definir el nou marc d'obertura i homologació del model econòmic. Aquesta legislatura ha de servir per omplir aquest marc de contingut: amb projectes concrets que aportin valor afegit i amb inversions que tinguin un clar retorn per a l'interès general d'Andorra. I també per desplegar la diplomàcia econòmica en tota la seva dimensió: amb més missions econòmiques a

l'exterior amb participació del teixit empresarial andorrà i amb la incorporació d'agregats econòmics a les nostres ambaixades que ens ajudin a promocionar el nostre canvi de model.

Ara és el moment de promocionar el nostre model econòmic. I de fer-ho sense complexes, sense haver-nos de fer perdonar res. Perquè com a país ja fa uns quants anys que hem estat fent les reformes.

Senyores i senyors consellers generals,

El nostre país fa anys que va iniciar el camí de l'homologació, la cooperació i la transparència. Podríem dir que l'aprovació de les obligacions comptables i la signatura de la Declaració de París per a l'intercanvi d'informació fiscal a demanda –ambdues sota el Govern del Sr. Albert Pintat- van ser un primer pas, clar i inequívoc, en aquesta direcció. Més endavant, durant el dos anys de Govern del Sr. Jaume Bartumeu, es van signar els primers acords d'intercanvi d'informació i es van aprovar els primers impostos directes. Durant la passada legislatura, vam culminar el marc fiscal, amb una imposició directa nominal sobre totes les rendes del 10% i amb una imposició indirecta del 4,5%; i vam signar els primers convenis per evitar la doble imposició amb França, Espanya i Luxemburg, i n'estem negociant un quart amb Portugal.

A mesura que entrin en vigor els CDIs –d'aquí un any en tindrem tres en vigor, previsiblement- i a mesura que tinguem ben definit un marc estable de relació amb la Unió Europea, el procés d'obertura i diversificació de l'economia desplegarà tot el seu potencial. En cert sentit –ja ho admeto- en el procés d'obertura econòmica vam fer passar una mica el carro davant dels bous. L'ideal hauria estat primer completar el marc fiscal, tenir els convenis de doble imposició i definir una relació amb la UE i després procedir a obrir l'economia a la inversió estrangera i treballar per la diversificació.

Però no vivim en un món ideal. I sobretot vivim en un món que no s'atura, que no esperarà que Andorra tingui fetes les reformes. Per tant, calia fer els dos camins en paral·lel. I ara cal seguir avançant en paral·lel: Cal seguir apostant per obrir-nos al món, per donar facilitats i seguretat als inversors i als emprenedors; però cal també seguir avançant en la línia de l'homologació, de la cooperació de la transparència. No hi ha un

altre camí; no hi ha alternativa. Jo no la veig; però si algú creu que hi és, estic –com no podria ser d’una altra manera- disposat a escoltar-la.

Aquests últims anys, hem pogut sentir com alguns ens acusaven de voler córrer massa en aquest procés. No és nou, estic segur que els caps de Govern que em van precedir també s’ho van sentir dir en algun moment. Però ara imaginem-nos la situació actual –l’actual, la de les últimes tres setmanes- amb el model fiscal encara sense completar i amb els convenis de doble imposició amb França i Espanya pendents de negociar. S’imaginen com seria asseure’ns ara a la taula de negociacions? Amb aquest nou escenari? Amb tot la pressió mediàtica que hi hauria al tomb d’un CDI amb Andorra?

És cert que vam aprovar en aquesta Cambra l’IRPF sense haver-lo portat explícitament al programa electoral del 2011. Perquè, quina era l’alternativa? Endarrerir la negociació dels convenis per evitar la doble imposició? Només des de la credibilitat que ens dona haver signat els convenis d’intercanvi d’informació i els convenis de doble imposició estem en disposició de fer front a aquesta situació. No fer res, voler fer un pas enrere i intentar quedar al marge de l’evolució del món no és una alternativa. No ho era fa quatre anys, no ho és avui i no ho serà demà.

Per això si obtinc la confiança del Consell General, el meu equip i jo seguirem treballant –en la línia del que marca el programa electoral amb què vam concórrer a les eleccions de l’1 de març- perquè Andorra estigui present en els avenços conjunts que la comunitat internacional faci en matèria de transparència financera. Andorra ha de seguir avançant amb la comunitat internacional, en avenços globals i simultanis. Perquè avancem i avançarem, sí, però sense hipocresies: farem els passos que creiem que hem de fer sempre i quan els faci tothom conjuntament.

Els esdeveniments de les últimes setmanes evidencien que el compromís amb la transparència no pot ser només un compromís de paraules. Hem de reiterar al món que la immensa majoria del sector financer andorrà fa les coses ben fetes, i les continuarà fent, i actua conforme a les bones pràctiques -que les males pràctiques són cosa de quatre, i dic bé de quatre-; hem de demostrar també que les nostres institucions són responsables i que no toleren la més mínima desviació d’aquestes bones pràctiques.

Però també hem de fer una reflexió col·lectiva. Crec que hem de començar per reconèixer –aquí en seu parlamentària- el que com a país no sempre hem sabut fer prou bé. Hem avançat, és cert, fa anys que Andorra s’ha dotat de normes i d’instruments per

prevenir el blanqueig de capitals i fomentar les bones pràctiques financeres; fa ja també alguns anys que avancem per la via de la cooperació en matèria fiscal; i hem fet grans reformes i canvis profunds en molt poc temps. Però a vegades hem caigut en la temptació de voler aigualir aquests canvis, de voler descafeïnar les reformes; de practicar allò de fer dos passes endavant i una enrere. Ara és el moment de fer-ne tres endavant.

Veient el que hem vist aquestes últimes setmanes, sabent el que ara sabem, ens preguntem si la Unitat d'Intel·ligència Financera o l'Institut Nacional de Finances han fet bé la seva feina. Jo crec que sí, que l'han feta el millor possible. Durant aquests quatre anys hem dotat de més mitjans i hem reforçat les estructures de la UIF i l'INAF. I ara la pregunta que cal fer –aquesta sí- és: Cal dotar els organismes de control i supervisió de més mitjans? I la resposta és sí: A més compromisos internacionals agafem, més recursos hi haurem de destinar. Hem agafat aquest camí i hem de continuar. De Manera inequívoca.

No és res exclusiu de la regulació i la supervisió financeres. La legislatura passada vam viure una reacció similar amb la Llei de bases de l'ordenament tributari. Tots estàvem d'acord que calia un nou marc fiscal, tots coincidíem que havia de ser un marc fiscal competitiu i d'intensitat moderada. El mínim que se li pot demanar a un marc d'intensitat moderada és que realment es compleixi, que sigui realment efectiu; però quan vam voler dotar l'administració dels mecanismes de control per garantir l'aplicació efectiva d'aquest marc fiscal, van saltar totes les alarmes; i en aquesta Cambra es va aprovar una llei de bases, que és un bon primer pas, però que és millorable. I que caldrà millorar.

Fem memòria: els primers i pitjors atacs contra aquesta llei de bases van venir de l'esquerra. No de tota l'esquerra, però sí de part de l'esquerra: Les primeres i més ferotges crítiques van venir de qui portava anys i panys defensant la necessitat d'introduir impostos directes. És curiós. Potser perquè alguns estaven més còmodes predicant en el desert que no pas havent de posar en pràctica allò que durant anys havien predicat.

Per tant, en aquesta legislatura caldrà també abordar un treball conjunt per millorar l'efectivitat i el control en matèria financera i fiscal. I ho haurem de fer defugint la demagògia i els tòpics: Tenim un bon marc fiscal, amb uns tipus impositius molt moderats; un marc fiscal homologable que ens ha permès signar convenis de doble imposició. I tenim ara l'obligació de creure'ns aquest nou model i d'aplicar-lo amb totes les seves conseqüències. Perquè l'alternativa no és tornar enrere, a l'època daurada en què

tots érem joves i Andorra podia viure sense impostos directes; no, l'alternativa seria una pressió internacional insuportable i –aquest cop sí- una pèrdua de sobirania. Perquè hi ha coses que o les fem o ens les donaran fetes.

Senyores conselleres i senyors consellers generals,

El projecte polític que avui sotmeto a l'avaluació d'aquesta Cambra no és un projecte per capejar el temporal, per practicar el qui dia passa any empeny, per seguir vivint al marge i del marge... El nostre és un projecte en què Andorra agafa les regnes del seu propi destí. No pretenem ser únics, ni messiànics, ni irrepetibles. Ja ho admito ara: va ser un error fa quatre anys parlar del “Govern dels millors”, tot i que sempre intentaré que al meu equip hi hagi la millor gent disponible. Nosaltres no ens creiem en possessió de la veritat absoluta: bona prova és que hem seguit incorporant noves persones i noves idees al projecte de Demòcrates per Andorra. I per això no tanco la porta a un Govern de concentració en el futur: perquè Andorra ens necessita a tots, necessita del talent i de la feina de tots.

Quan diem que Andorra ha de tenir una actitud proactiva i ha de saber aprofitar les oportunitats no estem fent res que no s'hagi fet ja en la història del nostre país. Andorra avança quan fa una bona anàlisi del seu entorn i s'hi adapta sense perdre la seva essència.

Andorra sempre ha estat conscient de la seva petitesa i els andorrans sempre hem tingut molt present que la nostra prosperitat depenia de tenir accés a mercats més grans que el nostre. Ha sigut una constant en la nostra història: Quan a l'Edat Mitjana els andorrans lluitaven per obtenir privilegis que els permetessin participar a fires de banda i banda dels Pirineus ja els movia aquest instint de tenir accés a nous mercats i de superar els límits imposats per la geografia. És la mateixa tendència que es va repetir més endavant, quan a l'Edat Moderna el principal interès dels andorrans era obtenir i mantenir franquícies duaneres dels grans Estats veïns.

¿Què hi ha darrere del gran esforç diplomàtic que va culminar el 1806 amb la restauració del Copríncipat per la banda francesa? Hi ha la voluntat de recuperar les franquícies duaneres que havien donat vida a les fargues de ferro i al comerç de mules. ¿Què hi ha darrere de tots els moviments que a finals del segle XIX volien millorar les infraestructures d'Andorra? Darrere els que apostaven pel telègraf, per obrir carreteres i

per disposar de balnearis hi ha també aquesta voluntat d'accedir a nous mercats; però d'una manera més contemporània, és a dir, de fer que els nous mercats vinguessin a Andorra.

Quan parlem d'un acord d'associació amb la Unió Europea ens estem situant en coherència amb la nostra trajectòria històrica. Estem donant continuïtat al pas decisiu que vam fer el 1990 amb la signatura de l'acord duaner. Què va fer Andorra als anys 80 del segle passat? Va analitzar amb encert l'entorn i va actuar en conseqüència negociant un bon acord.

Nosaltres volem fer el mateix ara. Perquè l'acord d'associació amb Europa és indispensable per al futur acadèmic i professional dels nostres joves; és necessari per a la internacionalització i el creixement de les nostres empreses i és bàsic per donar oportunitats als emprenedors, als treballadors i als professionals; a tots aquells que vulguin treballar des d'Andorra al món. Tenim l'experiència –la bona experiència- de Liechtenstein, que demostra que un país de reduïda dimensió territorial pot assumir el que suposa tenir un acord d'associació amb la Unió Europea. Perquè l'Espai Econòmic Europeu –recordem-ho- no deixa de ser un acord d'associació.

Evidentment que la negociació d'un acord d'aquestes característiques suposa riscos. Però no hi ha oportunitat sense risc. I els que tenen por del risc que suposen els canvis que pensin en el risc que suposaria no fer res. El pitjor risc, el risc més gran –senyores i senyors consellers- és precisament el de no fer res. Que no es van arriscar els nostres pares i els nostres padrins per donar-nos l'Andorra que tenim avui? Doncs ara ens toca fer el mateix per l'Andorra dels nostres fills i dels nostres néts.

Tampoc no demano a aquesta Cambra un xec en blanc per la negociació amb Europa. Tenim clares quines són les línies vermelles de la negociació per nosaltres: Defensar que Andorra pugui mantenir una política d'immigració pròpia; mantenir l'acord duaner com a base a la lliure circulació de mercaderies i implementar la lliure circulació de serveis de manera progressiva i seqüencial perquè els nostres sectors econòmics es puguin adaptar a la nova realitat.

Sobre aquests paràmetres volem bastir un gran consens d'Estat –no només amb les forces polítiques presents al Consell sinó amb tots els sectors econòmics i socials- que ens permeti parlar amb una sola veu davant d'Europa. Un consens transversal que, per

lògica, ha d'acabar plasmant-se en un referèndum que sotmeti l'acord a la voluntat popular.

En la meua visita recent a Brussel·les com a Cap de Govern en funcions vaig poder constatar que tenim en la Comissió i especialment en el seu president, el Sr Jean-Claude Juncker, uns interlocutors que entenen Andorra i les seves especificitats. Aprofitem el moment, perquè el moment és ara.

Senyores conselleres i senyors consellers,

Deia fa una estona que –en aquests moments més que mai– no podem deixar de banda l'Andorra real, l'Andorra que treballa i que ens ofereix cada dia el millor d'ella mateixa. Aquesta Andorra és l'Andorra de pilars tradicionals com el comerç i el turisme i també de sectors que han estat durament castigats per la crisi de set anys que hem viscut: la construcció i l'automòbil.

És cert que la situació viscuda les últimes setmanes ens obligarà a prioritzar. Ens tocarà posar l'èmfasi en qüestions urgents, especialment qüestions financeres i fiscals. Però també hem de tenir present que l'urgent no ens pot desviar d'allò que és important. I els sectors tradicionals de la nostra economia, dels quals viuen moltes famílies, són bona part de l'important.

El programa de govern que avui sotmeto a la votació d'aquesta Cambra té com una de les seves prioritats seguir donant suport als sectors tradicionals de l'economia. Pel que fa al comerç, el nostre programa d'actuació va en una doble línia: D'una banda, una aposta a llarg termini per diversificar l'oferta, augmentar la competitivitat i apostar decididament per les noves tecnologies aplicades al comerç. De l'altra, un suport al dia a dia dels comerciants.

Si el Consell m'encomana la responsabilitat de formar Govern, el meu equip i jo seguirem treballant per aprofitar al màxim les possibilitats que ofereix el comerç electrònic obrint els principals mercats *on line* del món al comerç andorrà. També seguirem aprofundint en projectes de noves tecnologies aplicades al comerç, que donin als nostres establiments més competitivitat i millor servei als clients. I treballarem per aconseguir que s'instal·lin a Andorra marques de prestigi, per diversificar i millorar la nostra oferta. I vull recordar avui el recent oferiment del primer ministre francès de

visitar Andorra amb una delegació d'empresaris francesos per presentar-los el nostre model econòmic i donar ple sentit al CDI ratificat per la República Francesa fa unes setmanes.

Aquesta línia d'actuació s'ha de combinar amb diverses accions de suport al dia a dia del nostre comerç: Amb plans de formació específics per al sector del comerç. Amb més esdeveniments com l'Andorra Shopping Festival, que contribueixin a dinamitzar i desestacionalitzar la temporada comercial i turística. I amb un pla integral específic d'infraestructures, embelliment i dinamització del Pas de la Casa, que és una de les portes d'entrada a Andorra i una zona comercial de vital importància que –diguem-ho clar- no sempre ha rebut l'atenció que es mereix, donada la seva rellevància. I parlo del Pas de la Casa com podria parlar d'altres zones comercials del país a les quals el Govern també donarà suport.

Molt lligat al comerç hi ha un altre pilar essencial de la nostra economia, que ho seguirà sent sempre: el turisme. He dit abans que les xifres d'afluència de turistes han millorat en els últims anys: Hem recuperat les xifres de turistes d'abans del 2007 i l'any passat vam créixer un 4,8%, gairebé un punt per sobre el creixement mitjà europeu, que es va quedar al tomb del 4%.

Si en els propers quatre anys aconseguim un creixement mitjà dels turistes del 3,9% anual i un augment dels excursionistes del 2,3% anual, el 2019 és factible –ambiciós, però realista- arribar als 9 milions de visitants i aconseguir 2,2 milions de pernотacions anuals més. El nostre programa passa per seguir treballant en la desestacionalitzar l'entrada de visitants, diversificar els mercats de procedència i posicionar Andorra com un referent de turisme de neu, muntanya, natura i benestar. Crec que durant els darrers 4 anys el Govern sortint ha demostrat que augmentar el pressupost de turisme i apostar per accions valentes i arriscades, dóna bons resultats. Volem seguir treballant en aquesta línia, buscant encara més complicitats amb el sector.

I ho volem seguir fent amb el mateix rigor que ha caracteritzat la feina del ministre de Turisme i Medi Ambient, el senyor Francesc Camp. Durant els últims quatre anys, ha exposat sempre amb transparència quins eren els seus objectius i els mitjans per arribar-hi. I ha rendit comptes també amb total transparència: quan les dades eren bones, com aquests últims dos anys, però també quan els resultats obtinguts han quedat per sota de

les expectatives –com va passar fa tres anys-. Aquesta és l'honestedat que se li ha de demanar a un gestor dels interessos públics.

No ens enganyem: són els sectors del comerç i del turisme els que ens han ajudat a que la profunda crisi econòmica de 7 anys que ha viscut Andorra no fos encara més profunda i de conseqüència més dramàtiques. El comerç i el turisme, un cop més, han estat el pal de paller de la nostra prosperitat i el nostre benestar. I ho han de seguir sent, aprofitant les possibilitats que obre la diversificació de l'economia en àmbits com la salut, el benestar o les noves tecnologies. Perquè sempre hem dit que volem diversificar l'economia agafant com a base els sectors ja presents a Andorra, per millorar-los i donar-los noves èpoques d'expansió i prosperitat.

Modernitzar respectant el tradició. Fer créixer les branques de l'arbre i aprofundir les arrels. Aquesta és la filosofia del procés de diversificació que hem posat en marxa. És la filosofia de tot el Govern i molt especialment de qui ha estat ministre d'Economia i Territori, el senyor Jordi Alcobé, la bona feina del qual avui vull agrair públicament.

Un Govern responsable també té l'obligació d'atendre aquells sectors més directament afectats pels anys de recessió i que encara necessiten ajuda per agafar amb garanties el camí de la recuperació. Estic parlant dels sectors de la venda d'automòbils i, molt especialment, de la construcció. Mesures com el pla Engega, que ha contribuït a revitalitzar el sector de l'automòbil i a renovar el parc automobilístic del país -fent-lo més eficient i respectuós amb el medi ambient- hauran de continuar. I, en l'àmbit de la construcció, caldrà seguir apostant pel Pla Renova, simplificant els procediments i ampliant-ne la difusió.

Ara bé, pel que fa al sector de la construcció i dels treballs públics, cal també ser realistes i no girar la vista enrere cap a èpoques que no tornaran. Per molt bé que vagi l'economia en el futur, per molt sanejats que puguin arribar a estar els comptes de l'Estat, no tornarem als pressupostos d'inversió pública d'anys enrere. Seria poc responsable. L'adequat, i així ho recull el nostre programa, és trobar un nivell òptim d'inversió pública, que nosaltres fixem entre el 3% i el 3,5% del PIB. Entenem que la despesa pública en inversió ha de tenir un efecte moderador dels cicles econòmics: ajudant a estirar la demanda en èpoques de cicle baix, però també no deixant-se endur a un espiral de despesa irresponsable en èpoques de bonança econòmica.

Això no és altra cosa que traslladar a l'àmbit de la inversió pública el que els nostres comerciants, els nostres hotelers, els nostres empresaris responsables, fan en el dia a dia de les seves empreses i els seus negocis.

Senyores i senyors consellers,

De res no serviria insistir en la necessitat de diversificar l'economia i reforçar els sectors tradicionals si tot això no anés acompanyat d'un esforç també en el sector públic. L'administració pública ha d'estar al servei de la transformació del model econòmic. I en aquest punt –ja ho admito– el balanç dels quatre anys de Govern és desigual: Hem dut a terme diverses millores puntuals per reduir la burocràcia i simplificar els tràmits, però ens queda per abordar una gran reforma global per disposar d'una administració pública facilitadora i realment eficient. I això no és una crítica als treballadors públics: Ben al contrari, estic convençut que els treballadors públics podran fer millor la seva feina si disposen de la regulació i els instruments adequats.

En aquest sentit, el nostre programa de govern inclou aprovar una regulació òmnibus per eliminar documentació i tràmits innecessaris i implementar la finestreta única de relació del ciutadà amb l'administració. Caldrà també modificar la Llei de la contractació pública per agilitzar i simplificar procediments i per adaptar-la a noves modalitats de contractes; i perquè totes les administracions públiques apliquin les mateixes modalitats a l'hora de contractar. I, sobretot, caldrà desplegar l'administració electrònica amb l'objectiu d'estendre-la a la totalitat de tràmits administratius durant els propers quatre anys. És un objectiu ambiciós i difícil –ho sé– però és possible i, sobretot, és indispensable.

Sabem que la simplificació administrativa és una demanda de tots els sectors que conformen el teixit empresarial del nostre país. Però també hem d'entendre que abordar una reforma global requereix dels instruments necessaris; durant la passada legislatura ens vam dotar de bona part d'aquests instruments –essencialment amb una modernització a nivell informàtic–, que ara caldrà implementar i desplegar-ne tot el potencial.

Un altre àmbit clau per donar les facilitats i la seguretat jurídica que una economia moderna necessita és l'àmbit de la Justícia. Sense caure en un fals triomfalisme, però sí sent fidel a la veritat, crec que puc dir que durant l'anterior legislatura es va posar en marxa la reforma més ambiciosa i profunda de l'administració de Justícia des de la

Constitució. Una reforma que es traduirà, ben aviat, en una agilització dels procediments judicials i en una clara millora de la seguretat jurídica.

Evidentment, la reforma de la Justícia no és un projecte que es pugui culminar en una sola legislatura. És per això que en els propers anys caldrà seguir avançant, amb l'aprovació d'un nou Codi de procediment civil, amb la reforma i l'agilització de la jurisdicció administrativa, amb l'elaboració d'una Llei concursal o amb l'aprovació d'una Llei de mediació.

Cal prosseguir amb la feina dels darrers quatre anys. I avui vull reconèixer i agrair el posicionament que en matèria de Justícia van tenir tots els partits durant les passades eleccions. Perquè tots van aplaudir la gran feina que s'havia fet en aquest àmbit la passada legislatura. I la continuïtat de la feina ben feta en el món de la Justícia es pot resumir en un nom: el del ministre Xavier Espot.

Senyores conselleres i senyors consellers,

Tenim el deure de posar l'administració pública al servei dels ciutadans. Sempre hi ha estat; però una economia forta i competitiva com la que volem, demana una administració especialment àgil i facilitadora. També demana un Estat sostenible, que no sigui omnipresent i que estigui ben dimensionat. Evidentment, la sostenibilitat no és només una qüestió econòmica, és també una qüestió social i mediambiental. Per això el programa de govern que avui sotmeto al Consell General contempla la sostenibilitat de l'Estat en totes les seves vessants: la purament financera i econòmica, però també la social i mediambiental. Volem unes finances públiques sostenibles, un model d'Estat sostenible, una seguretat social sostenible i una política mediambiental i energètica encaminada cap a la sostenibilitat.

Durant la recent campanya electoral vam poder escoltar diverses apel·lacions a reflexionar sobre el cost de l'Estat. Quant ens ha de costar el nostre Estat? Entenc que la resposta ja l'hem estat donant aquests quatre anys; perquè hem demostrat que es pot governar, atenent les necessitats de la societat, sense generar nous dèficits i amb una fiscalitat moderada. Ho hem demostrat i ho seguirem demostrant. Potser puntualment ens apartarem de l'equilibri pressupostari; ja he dit abans que en els propers mesos haurem d'avaluar l'impacte que l'afer BPA tindrà sobre el conjunt del país, també sobre

les finances públiques. Però el rumb de l'equilibri, el rigor i la credibilitat està marcat; i ha de continuar sent una de les nostres fites principals.

Perquè entenem que no hi ha millor garantia de credibilitat que ser rigorós amb les finances públiques. Pensin per un moment: Com podríem afrontar l'impacte d'una crisi com la de l'afer BPA sense l'equilibri pressupostari que tenim ara i que no havíem tingut des del 1997?

La millor garantia de futur és ser rigorós amb les finances públiques. Així ho entén qui ha estat ministre de Finances i ha fet una gran feina, el Sr Jordi Cinca, i així ho entenem totes les persones que formem part del projecte de Demòcrates. Perquè l'equilibri pressupostari no només és una eina per fer possible un programa polític, és també una garantia de feina ben feta i de futur. És per això que el nostre programa polític té entre les seves prioritats seguir buscant l'equilibri pressupostari.

Un equilibri en què també han estat treballant els Comuns durant els últims anys; i des d'aquí vull reconèixer els esforços que han fet per contribuir a la sostenibilitat de l'Estat. Uns esforços que han anat acompanyats d'una congelació de les transferències i d'un acord per revisar el sistema a principis del proper mandat comunal; un cop el marc fiscal ja hagi estat en aplicació durant més d'un any i tinguem una fotografia fidel de la capacitat financera de l'Estat en el seu conjunt.

Mentrestant, tal i com es menciona a l'acord institucional assolit amb els Comuns l'any passat, seguirem treballant per clarificar les competències i per evitar duplicitats, inequitats i disfuncions del sistema.

Els ajustaments que cal fer en el model territorial de l'Estat també han d'estar presidits per un criteri de sostenibilitat. Però aquí la sostenibilitat no és només financera o econòmica en el sentit estricte; sinó que també hi hem d'incorporar un criteri de sostenibilitat territorial: d'equilibri i compensació. No podem fer diferències entre els ciutadans en funció de la seva parròquia de residència; i tampoc no podem deixar cap parròquia de costat. Perquè hi ha parròquies que per molt bona gestió que facin, seguiran depenent de les transferències i les inversions del Govern. I no les podem deixar soles: el meu Govern no les deixarà soles. Un país que permetés un gran desequilibri territorial també estaria fomentant, a la llarga, una gran desigualtat social.

Un altre àmbit on el criteri de sostenibilitat s'ha d'entendre de manera àmplia és el de la Seguretat Social. Un model de protecció social no només ha de ser sostenible des del punt de vista econòmic, sinó també des del punt de vista social; però cal tenir sempre present que un gran desequilibri econòmic del model acabaria posant en risc els drets que el model vol garantir i protegir. I la nostra seguretat social, que és un bon model de seguretat social, presentava un desequilibri creixent ara fa quatre anys, quan vam arribar al Govern.

Un desequilibri que es va començar a pal·liar amb la llei aprovada per aquesta mateixa Cambra en l'anterior legislatura. La introducció del factor de sostenibilitat i la garantia d'un mínim de reserves a la branca de jubilació són un primer pas que s'haurà de completar, en un futur proper, amb un augment de les cotitzacions per seguir avançant en la sostenibilitat del sistema. També caldrà una gestió acurada de la despesa de la branca general i una millora dels mecanismes d'inspecció i control. Una gestió de la despesa de la branca general que està estretament lligada amb el desplegament del model andorrà d'atenció sanitària, que ha planificar millor els recursos sanitaris que la CASS acaba sufragant en bona mesura. Sóc conscient que encara queda feina per fer, com també sóc conscient que cal aprofundir –encara més- en el diàleg i el consens amb tots els professionals sanitaris.

D'altra banda, el nostre programa preveu seguir millorant l'atenció dels usuaris amb la creació d'una comissió d'arbitratge que dirimeixi els conflictes entre els assegurats i la CASS i la regulació del règim del tercer pagador, tal i com està previst a la llei actual.

L'objectiu últim de totes aquestes reformes és disposar d'un sistema públic de salut i protecció social de qualitat i que puguem pagar. Perquè la sostenibilitat, com he dit, ha de tenir una doble vessant: econòmica i social.

No hem d'oblidar que la sostenibilitat com a concepte també prové de l'àmbit mediambiental i de la gestió dels recursos naturals. És aquí on li hem de donar el seu sentit ple: de sostenibilitat econòmica, perquè hem de disposar dels recursos i l'energia de manera eficient; de sostenibilitat social, perquè la qüestió mediambiental va lligada al manteniment d'un sector agrícola i ramader que està en la base de la nostra història i que no podem perdre; i de sostenibilitat mediambiental, perquè bona part del nostre model de societat depèn molt directament del medi ambient i la climatologia.

En aquest sentit, volem avançar en la sobirania energètica, reduint la dependència de l'exterior i fomentant l'ús d'energies renovables. Sense perdre de vista que el sector de l'energia té un potencial econòmic que el nostre país ha de saber explotar en tota la seva dimensió. És per a mi un compromís rellevant; perquè ens hi va també –no ens enganyem- una part de la nostra sobirania: Cal reduir la dependència energètica de l'exterior.

Senyores conselleres i senyors consellers,

Els esdeveniments de les últimes setmanes han fet que hagi volgut començar la meua intervenció parlant de model econòmic, de fiscalitat, de finances i de política exterior. Era imprescindible posar l'èmfasi en aquests punts. Però aquells que van seguir de prop les accions del Govern en la legislatura passada saben que la nostra prioritat -la prioritat de les prioritats- han sigut i són les persones.

Encara que a alguns els hagi convingut fer demagogia en aquest punt, el nostre Govern no ha estat mai el Govern de les retallades socials. Ni el nostre Govern ni la majoria demòcrata que li donava suport en aquest Cambra. Precisament en els primers anys de la legislatura passada vam prioritzar la despesa social i les inversions en educació per damunt de qualsevol altra despesa pública. Hem demostrat que quan calia prioritzar entre obra pública i política social, hem escollit fer política social. I en els propers mesos -un cop avaluades les conseqüències de la situació actual- si fos necessari ho tornariem a fer. Insisteixo: per nosaltres l'atenció a les persones passa abans que tot.

Tot i que crec que les bases de la recuperació econòmica estan posades, el programa amb el qual vam concórrer a les eleccions generals inclou un ambiciós apartat social. I en aquest punt mereix una especial menció la política d'ocupació, que en els darrers anys s'ha concretat en programes d'ocupació temporal i programes per fomentar l'ocupació i la formació en el si de l'empresa. Uns programes que han donat bons resultats i que volem seguir aplicant, complementant-los amb programes específics per als sectors del comerç i la restauració. També volem dur a terme un seguiment personalitzat dels aturats de llarga durada, per poder tractar la situació cas per cas; perquè sabem –i ho hem dit sempre- que darrere els números de les estadístiques hi ha persones i famílies i projecte de vida que no podem deixar de costat.

En l'àmbit de l'ocupació i les relacions laborals caldrà també apujar progressivament el salari mínim fins arribar al 50% del salari mitjà. I obrir, durant els propers mesos, el debat per reformar el Codi de relacions laborals i desplegar definitivament el títol II de la Constitució. I parlo obertament de desenvolupar el dret de vaga, entre altres qüestions.

Senyores i senyors consellers,

He exposat les grans línies del programa de Govern amb el qual demano la confiança d'aquesta Cambra. M'hagués agradat poder-ho fer en altres circumstàncies, reprenent punt per punt el programa que va merèixer la confiança dels electors. Però no he volgut defugir la certesa que la situació de crisi que hem estat vivint les últimes setmanes condicionarà, no només aquest debat, sinó l'acció de Govern. El nostre compromís amb la ciutadania, recollit de manera detallada –gairebé exhaustiva- al programa electoral, és un compromís ferm. I posaré un exemple: és un compromís ferm que Andorra disposi d'un heliport nacional i que col·laborem de manera decidida amb les autoritats veïnes per aprofitar al màxim les possibilitats que ofereix l'aeroport de la Seu d'Urgell.

Però a un governant entenc que se li han de demanar dues coses: La primera, que compleixi el programa al màxim possible. La segona: que sàpiga adaptar-se a situacions sobrevingudes. És amb aquestes dues premisses que el meu equip i jo governarem si obtinc la confiança del Consell General. Vénen –i ho sabem tots- moments complicats que caldrà superar.

Els propers sis mesos seran de vital importància per a Andorra. Perquè de com superem la crisi actual en dependrà bona part del futur del nostre país i de la confiança que siguem capaços de generar, tant de portes enfora com de portes endins.

Però el projecte amb el qual em presento avui davant d'aquesta Cambra va molt més enllà dels propers sis mesos. És un projecte que ja té un recorregut i que –de ben segur- tindrà un gran futur. Un futur que anirà més enllà del meu mandat com a Cap de Govern. Perquè, a diferència d'altres, aquest serà –segur- el meu últim discurs d'investidura. Per imperatiu constitucional i per voluntat pròpia.

En el fons, el que la meva generació està fent amb aquest projecte polític és deixar pas a una nova generació. Perquè no estem construint una Andorra per nosaltres, per als fills

del boom econòmic; sinó que estem posant les bases sòlides de l'Andorra de demà, de la qual les generacions més joves en seran protagonistes.

I ho fem perquè tenim aquest deure amb les generacions futures. Com també tenim un deure de lleialtat amb les generacions que ens han precedit. Aquí al costat, a la Casa de la Vall, durant segles s'hi han pres les decisions que han marcat el futur d'Andorra. En èpoques més dures que l'actual, amb molts menys recursos i amb perills molt més grans. També estem en deute amb totes aquelles persones –generacions senceres d'andorrans- que van saber mantenir la independència, la neutralitat i el caràcter d'Andorra. Elles van saber evolucionar, adaptar-se a un entorn canviant i preservar les moltes coses bones que té aquest país.

Nosaltres volem fer el mateix. Volem una Andorra agraïda amb el passat, compromesa amb el present i confiada en el futur.

Molt Il·lustres Senyors Síndics,

Molt Il·lustres Senyors Consellers i Senyores Conselleres generals,

És amb el programa de govern que acabo d'exposar que demano la confiança del Consell General. Si l'obtinc, les circumstàncies excepcionals que està vivint el nostre país faran que hagi de formar un Govern el més ràpidament possible; demà mateix a la tarda. Crec que no desvetllo cap secret si dic que en les darreres setmanes no he pogut dedicar el temps necessari a la formació d'aquest equip. Per tant, demano als membres d'aquesta Cambra que entenguin que –si obtinc la seva confiança- el Govern que nomenaré demà no serà el gabinet definitiu que governarà durant els propers mesos.

També vull demanar, un cop més, celebrar un debat d'orientació política a la tardor per poder avaluar conjuntament la situació i la seva evolució. I torno a dir que no tanco les portes a res pel que fa a canvis futurs en el Govern; ni tampoc a avaluar la possibilitat d'un Govern de concentració.

L'excepcionalitat de la situació demana que demà a la tarda el nou Govern estigui en disposició de fer arribar al Consell General un projecte de llei de mesures urgents per a la reestructuració i resolució d'entitats bancàries. Un projecte que espero que obtingui el vot unànim dels membres d'aquesta Cambra. Aquests dies en què el món ens mira de

tan a prop –i no sempre amb el millors ulls-, aquests dies en què tantes famílies al nostre país esperen dels seus governants una actitud constructiva, d'unitat i patriotisme; seria un bon senyal començar la legislatura amb el vot unànim a aquesta llei. Tindrem temps de parlar-ne dijous en aquesta mateixa Cambra. I temps també hi haurà a llarg dels propers mesos per discutir les nostres diferències, sempre des del debat constructiu. No demano un xec en blanc; demano sentit d'Estat en aquest moment històric que vivim.

Senyores Conselleres i Senyors Consellers,

Des de l'honor que per mi representa poder presentar la meva candidatura a Cap de Govern, des de la humilitat de saber-me un servidor d'Andorra, des de la satisfacció de poder comptar –en aquesta Cambra i fora d'ella- amb un equip de persones preparat i amb una alta vocació de servei públic, des del compromís amb un projecte polític que vol ser un projecte de país i d'una generació, des de la consciència de la gravetat i complexitat de la situació i des de la confiança en el futur d'aquesta terra i la seva gent, demano el vot favorable del Consell General a la meva investidura.

Moltes gràcies.